

3. Napadnutým uznesením výboru bola navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi – bývalému členovi dozornej rady Spoločnosť pre skladovanie, a. s., Trakovice, ktorý bol z verejnej funkcie odvolaný 30. júna 2020, uložená pokuta za porušenie povinnosti vyplývajúcej z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona. Navrhovateľ bol povinný podať písomné oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov (ďalej len „oznámenie“) za rok 2020 do 30. apríla 2021, podal ho však až 26. augusta 2021.

4. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že výbor po zistení, že navrhovateľ nepodal v ustanovenej lehote písomné oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona, uznesením č. 1005 z 22. júna 2021 začal proti navrhovateľovi konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona. Výbor súčasne požiadal navrhovateľa podľa čl. 9 ods. 4 ústavného zákona o stanovisko pre účely konania vo veci ochrany verejného záujmu.

5. Navrhovateľ sa k uzneseniu o začatí konania vyjadril elektronicky zaslaním vyjadrenia do schránky výboru, v ktorom uviedol, že verejná funkcia mu zanikla 30. júna 2020 a v zmysle čl. 3 ods. 1 ústavného zákona sa považoval za verejného funkcionára do 30. júna 2021. Výbor ako orgán uskutočňujúci konanie mu doručil oznámenie o začatí konania vo veci ochrany verejného záujmu, prílohou ktorého bolo uznesenie výboru, 17. augusta 2021, teda v čase, keď už nebol považovaný za verejného funkcionára. Keďže od 1. júla 2021 sa na navrhovateľa v zmysle čl. 3 ods. 1 ústavného zákona nehľadí ako na verejného funkcionára, konanie voči nemu *de iure* začať nemohlo. Navrhovateľ preto žiadal, aby výbor konanie voči nemu zastavil. V závere uviedol, že oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona dodatočne podal poštou 26. augusta 2021.

II. Argumentácia navrhovateľa

6. Napadnuté uznesenie navrhovateľ považuje za nezákonné z dôvodu, že bolo vydané v rozpore s ústavným zákonom, ktorý neumožňuje voči navrhovateľovi začať konanie ani vydať rozhodnutie. Keďže napadnuté uznesenie nedáva dostatočným spôsobom odpoveď na námietky navrhovateľa, je súčasne nepreskúmatel'né a arbitrárne, čím došlo zároveň k porušeniu základného práva na inú právnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces garantovaného čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

7. Podľa názoru navrhovateľa napriek absencii explicitnej úpravy premlčacej doby na začatie konania voči verejnému funkcionárovi táto implicitne vyplýva zo znenia ustanovenia čl. 3 ods. 1 ústavného zákona, v zmysle ktorého na účel konania podľa čl. 9 ústavného zákona sa za verejného funkcionára považuje osoba aj rok po skončení aktívneho výkonu tejto funkcie. Ak teda konanie v zmysle čl. 9 ústavného zákona možno začať voči verejnému funkcionárovi, potom je možné ho začať len v lehote jedného roka po skončení výkonu jeho funkcie. Navrhovateľovi zanikla verejná funkcia s účinnosťou k 30. júnu 2020, preto bol za verejného

funkcionára považovaný na účel čl. 7 a čl. 9 ústavného zákona do 30. júna 2021. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ bol povinný najneskôr do 30. apríla 2021 podať oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona za rok 2020 a zároveň výbor bol oprávnený začať voči navrhovateľovi konanie podľa čl. 9 ústavného zákona najneskôr do 30. júna 2021.

8. Navrhovateľ súhlasí s názorom výboru, že pojem verejný funkcionár nemožno vykladať príliš formalisticky, avšak zároveň zdôrazňuje, že tento pojem je nevyhnutné vykladať v intenciách základných princípov právneho štátu. Ústavný zákon neobsahuje explicitne vyjadrenú prekluzívnu či premlčaciu lehotu stanovujúcu obdobie, dokedy je možné verejného funkcionára stíhať za porušenie jeho povinností. Tento stav vytvára na strane verejného funkcionára výraznú právnu neistotu, čo je v rozpore s princípmi demokratického právneho štátu. Ani potreba ochrany verejného záujmu nemôže v tomto prípade obstať a nemôže predstavovať bezbrehú možnosť štátu kedykoľvek iniciovať voči takejto osobe konanie.

9. Definíciou pojmu verejný funkcionár v čl. 3 ods. 1 ústavného zákona zákonodarca podľa navrhovateľa jednoznačne vymedzil premlčaciu lehotu na začatie konania voči verejnému funkcionárovi. Ak v tejto lehote nedôjde k začatiu konania, teda k doručeniu uznesenia o začatí konania verejnému funkcionárovi (v prípade konaní, ktoré výbor začne z vlastnej iniciatívy), možnosť začať konanie voči takejto osobe zaniká s poukazom na čl. 3 ods. 1 ústavného zákona. V prípade, ak by k začatiu konania po uplynutí tejto lehoty došlo, mal by výbor takéto konanie obligatórne zastaviť. Keďže navrhovateľovi bolo uznesenie o začatí konania výborom doručené až 17. augusta 2021, je zrejmé, že konanie voči nemu začalo až v čase, keď už nebol verejným funkcionárom, a to ani na účel konania z dôvodu porušenia čl. 7 ústavného zákona. Preto bolo toto konanie začaté a vedené v rozpore s ústavným zákonom. Navrhovateľ vo svojom návrhu dôsledne rekapituluje časové aspekty konania a konštatuje, že výbor, ktorý mal aktualizovaný zoznam verejných funkcionárov k dispozícii najneskôr 31. januára 2021, nekonal urýchlene a vlastnou vinou nestihol zákonom určené lehoty na začatie konania napriek tomu, že mal na to dostatok času.

10. Navrhovateľ v konaní namietal, že voči osobe, ktorá bola verejným funkcionárom, možno vydať rozhodnutie v zmysle čl. 9 ústavného zákona za splnenia podmienky, že samotné konanie voči tejto osobe bolo začaté v čase, keď túto funkciu aktívne vykonávala alebo v období jedného roka od skončenia výkonu tejto funkcie. Uvedenú skutočnosť, ktorá bola podstatnou pre konanie, navrhovateľ rozporoval, výbor sa ňou však vôbec nezaoberal, pričom ani judikatúra ústavného súdu, na ktorú výbor poukázal, takúto situáciu vôbec nerieši.

11. Vo vzťahu k argumentácii výboru, ktorý v odôvodnení napadnutého uznesenia uvádza, že v prípadoch, keď funkcia verejného funkcionára skončí v období od 1. januára do 30. apríla toho-ktorého roka, by podľa výkladu navrhovateľa výbor prakticky nemal možnosť začať konanie voči verejnému funkcionárovi, keďže jeho povinnosť na predloženie oznámenia trvá do 30. apríla nasledujúceho roka, navrhovateľ uvádza, že ide o nedokonalosť ústavného zákona, ktorá však nemôže ísť na jeho ťarchu. Pri výklade prezentovaného výborom by bolo možné začať konanie voči osobe, ktorá bola v minulosti verejným funkcionárom, prakticky kedykoľvek

v budúcnosti, čo je z dôvodu právnej neistoty takejto osoby neprípustné. Ústavný zákon by predstavoval v zásade jediný právny predpis v našom právnom poriadku, ktorý by umožňoval bezbrehú, ničím časovo neohraničenú možnosť výboru stíhať bývalých verejných funkcionárov za porušenie ich povinností, čo navrhovateľ považuje za porušenie svojich v bode 6 označených práv a súčasne za porušenie princípu právnej istoty, ktorého súčasťou je predvídateľnosť práva. Keďže napadnutým uznesením došlo zároveň aj k nezákonnému uloženiu pokuty, navrhovateľ súčasne namieta porušenie práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

III. Posúdenie dôvodnosti návrhu

12. Podľa zjednocujúceho stanoviska pléna ústavného súdu č. k. PLz. ÚS 1/07 z 2. mája 2007 „na konanie o návrhoch vo veciach ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 9 a nasl. ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. sa vzťahuje § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého sa každý návrh predbežne prerokuje“. Citovaný právny názor je aplikovateľný aj v podmienkach účinnosti zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), keďže koncepcia právnej úpravy predbežného prerokovania návrhov na začatie konania pred ústavným súdom nezaznamenala v podmienkach účinnosti „novej“ právnej úpravy podstatné zmeny.

13. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu je rozhodnúť o jeho prijatí na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Ústavný súd v konaniach vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov judikoval, že zmyslom a účelom ústavného zákona je zabezpečiť právny mechanizmus ochrany verejného záujmu pri výkone verejných funkcií spočívajúci v zamedzení vzniku rozporu osobných záujmov verejných funkcionárov s uvedeným verejným záujmom v súvislosti s výkonom ich funkcie a predchádzať zneužívaniu verejnej funkcie, prípadne zneužívaniu postavenia s ňou spojeného na osobný prospech. Zmyslom konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je preveriť plnenie ústavného zákona (IV. ÚS 177/07, III. ÚS 141/2010, II. ÚS 188/2014).

15. Konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je konaním *sui generis* upraveným ústavným zákonom, v rámci ktorého oprávnený orgán v konečnom dôsledku rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach verejných funkcionárov vyplývajúcich verejným funkcionárom predovšetkým z čl. 4 až 8 ústavného zákona

(III. ÚS 229/2017, II. ÚS 315/2018). V takomto konaní musí byť bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené ústavným zákonom alebo zákonom (čl. 9 ods. 6 ústavného zákona).

16. Ústavný súd tiež judikoval, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov leží dôkazné bremeno primárne na dotknutom verejnom funkcionárovi (navrhovateľovi), ktorý, aby bol v konaní pred ústavným súdom úspešný, musí preukázať, že jeho konanie ako verejného funkcionára nebolo v rozpore s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona, teda že povinnosti verejného funkcionára vyplývajúce z tohto ústavného zákona neporušil, a preto nebol dôvod, aby bol sankcionovaný napadnutým rozhodnutím, ktorého súčasťou je spravidla aj pokuta (II. ÚS 125/2016, II. ÚS 787/2016, III. ÚS 632/2017, II. ÚS 183/2021).

17. Z ustanovení zákona o ústavnom súde (§ 234 a nasl.) vyplýva, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je v právomoci ústavného súdu preskúmať, či je rozhodnutie orgánu konajúceho vo veci ochrany verejného záujmu z ústavného hľadiska udržateľné a akceptovateľné.

18. Navrhovateľ nesplnenie povinnosti podať oznámenie v lehote podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona nepoprel ani vo vyjadrení adresovanom výboru, ani v samotnom návrhu adresovanom ústavnému súdu.

19. Z ústavného hľadiska je kľúčovým poukaz navrhovateľa na okolnosť, že v čase začatia konania výborom a vydania napadnutého uznesenia už verejným funkcionárom nebol a nemohol sa zaňho považovať ani na základe ústavným zákonom stanovenej fikcie (v čl. 3 ods. 1 druhej vete). Lehota ustanovená v predmetnom ustanovení je podľa navrhovateľa premlčacou/prekluzívnou lehotou, po uplynutí ktorej výbor nemôže začať konanie proti bývalému verejnému funkcionárovi a sankcionovať ho za nesplnenie povinností podľa ústavného zákona. Výbor preto vydaním napadnutého uznesenia konal nad rámec ústavného zákona a v rozpore s princípom právnej istoty a predvídateľnosti práva.

20. Podľa čl. 3 ods. 1 ústavného zákona verejný funkcionár je na účely tohto ústavného zákona každý, kto vykonáva funkciu uvedenú v čl. 2 ods. 1. Na účely čl. 7 a 8 a na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa čl. 7 a 8, sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie.

21. Podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu do 30. apríla každého kalendárneho roka podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok.

22. Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje, rozhodnutie obsahuje výrok, v ktorom sa uvedie, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára

v rozpore s týmto ústavným zákonom alebo zákonom, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Rozhodnutie obsahuje aj povinnosť zaplatiť pokutu podľa odseku 10.

23. Podľa výroku zjednocujúceho stanoviska pléna ústavného súdu, ktoré bolo prijaté 7. júla 2010 uznesením č. k. PLz. ÚS 1/2010-10 (ďalej len „zjednocujúce stanovisko“), „*verejný funkcionár má po skončení výkonu funkcie povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu za dobu výkonu funkcie v kalendárnom roku, v ktorom skončil aktívny výkon funkcie do 31. marca nasledujúceho kalendárneho roku*“.

24. Zmyslom konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je preveriť plnenie ústavného zákona. Ústavný zákon tak ustanovuje povinnosti počas aktívneho výkonu funkcie, po jeho skončení vrátane tzv. postzamestnaneckých povinností (typicky čl. 8 ústavného zákona). Počas celého obdobia, v každom momente aktívneho výkonu funkcie musí byť dodržiavaný ústavný zákon, a z tohto dôvodu musí byť jeho dodržiavanie kontrolované. Z tohto dôvodu je rozumné, že verejný funkcionár je po ukončení aktívneho výkonu funkcie povinný urobiť oznámenie aj za dobu výkonu funkcie v poslednom kalendárnom roku výkonu funkcie, a to do 31. marca nasledujúceho kalendárneho roku (PLz. ÚS 1/2010, II. ÚS 223/2010, II. ÚS 496/2013). S účinnosťou od 1. januára 2020 je tak povinný urobiť do 30. apríla nasledujúceho kalendárneho roku.

25. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ ako verejný funkcionár, ktorého výkon verejnej funkcie skončil 30. júna 2020, bol povinný v záujme preverenia dodržiavania ústavného zákona v období medzi 1. januárom 2020 a 30. júnom 2020 podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona najneskôr do 30. apríla 2021. V opačnom prípade by uvedená časť jeho aktívneho výkonu funkcie nebola preverená, a tým by bol popretý účel ústavného zákona. Pretože navrhovateľ oznámenie za rok 2020 v uvedenej lehote nepodal (predmetné oznámenie podal až 26. augusta 2021), porušil tým povinnosť ustanovenú v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona.

26. Pokiaľ navrhovateľ tvrdí, že ústavný zákon v čl. 3 ods. 1 druhej vete ustanovuje lehotu, po uplynutí ktorej výbor nemôže začať konanie vo veci ochrany verejného záujmu a uložiť sankciu za nesplnenie či porušenie povinností podľa ústavného zákona, s týmto názorom sa nemožno stotožniť.

27. Interpretácia čl. 3 ods. 1 ústavného zákona, ktorú podáva navrhovateľ, vykazuje znaky prílišného právneho formalizmu odporujúceho nielen materiálnemu chápaniu princípu právneho štátu, ale aj samotnému účelu ústavného zákona. Prílišný formalizmus pri výklade právnych noriem bol už pri rozhodovacej praxi ústavného súdu opakovane odmietnutý ako neakceptovateľný (napr. IV. ÚS 192/08, III. ÚS 163/2011). Prijatie navrhovateľovej argumentácie by znamenalo rozdelenie bývalých verejných funkcionárov do dvoch skupín: tých, ktorí skončili výkon verejnej funkcie do 30. apríla bežného roka, a tých, ktorí skončili výkon verejnej funkcie po 1. máji bežného roka (na obidve skupiny sa vzťahuje povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona do 30. apríla nasledujúceho kalendárneho roka). Pri prvej skupine bývalých verejných funkcionárov by výbor ani nemal možnosť začať konanie,

a ak by ho začal, podľa navrhovateľovej argumentácie by ho musel zrejme zastaviť, kým pri druhej skupine by možnosť začať konanie včas a dokonca aj rozhodnúť v lehote jedného roka od skončenia výkonu verejnej funkcie existovala. Keďže takýto koncept by bol nedovolené diskriminačný, nemožno navrhovateľovu argumentáciu pripustiť. Najmä, keď ústavný zákon nestanovuje žiaden exaktný časový limit pre začatie konania vo veci ochrany verejného záujmu. V tomto kontexte je potrebné čl. 3 ods. 1 ústavného zákona vykladať v tom zmysle, že niektoré osoby sú povinné podať oznámenie aj v čase, keď už verejnými funkcionármi nie sú. Iba takouto interpretáciou možno účel ústavného zákona (bod 14 uznesenia) dôsledne naplniť.

28. Ústavný súd v kontexte uvedeného poukazuje aj na dôvody napadnutého uznesenia, v ktorom výbor poukázal na závery nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 182/2020 z 10. júna 2020, podľa ktorého pojem verejný funkcionár treba v zmysle ústavného zákona vykladať tak, že tento pojem sa viaže na účely povinností, ktoré verejní funkcionári majú, avšak aj keď daná osoba nemá status verejného funkcionára, neznamena to, že voči nej už orgán na to oprávnený nemôže viesť konanie, resp. že daná osoba už nemusí podať oznámenie v zmysle čl. 7 ods. 1 ústavného zákona. Výbor tiež poukázal na prax ústavného súdu, ktorý pri interpretácii ústavného zákona preukázateľne preferuje pred striktným jazykovým výkladom iné metódy, predovšetkým teleologický výklad. Preto slovné spojenie „počas jej výkonu“ (v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona) je podľa názoru výboru nutné vykladať tak, že verejní funkcionári, ktorým skončí funkcia v jednom roku, sú za tento rok povinní podať oznámenie do 30. apríla nasledujúceho kalendárneho roka, a teda že dotknutá osoba má na účel ústavného zákona postavenie verejného funkcionára ešte ďalší rok. Z uvedeného vyplýva, že ide o ustanovenie stanovujúce splnenie povinností, a nie ohraničujúci moment aktívnej legitímácie orgánov na to oprávnených vo veci začať konanie a rozhodnúť. V opačnom prípade by zjednocujúce stanovisko ústavného súdu č. k. PLz. ÚS 1/2010 zo 7. júla 2010 nemalo žiaden význam a povinnosť podať oznámenie by nemali tí verejní funkcionári, ktorým „funkcia“ skončila pred začatím konania. Týmto by samotný ústavný zákon rozdeľoval verejných funkcionárov na dve skupiny osôb, čo by bolo v rozpore s čl. 12 ústavy. Keďže verejní funkcionári požívajú odlišný status práve z dôvodu výkonu funkcie vo verejnom záujme, výbor je správnym orgánom *sui generis* a v prípade verejných funkcionárov môže dochádzať k zmenám v ich statuse prakticky kedykoľvek, ústavodarca spojil účinky ich „nestíhateľnosti“ len pre dva prípady – ak nebolo preukázané porušenie povinnosti a ak sa pred hlasovaním o rozhodnutí verejný funkcionár vzdá verejnej funkcie. Ústavný zákon explicitne neustanovuje nemožnosť stíhania osôb, ktorým status verejného funkcionára zanikol. Doslovný výklad ustanovení ústavného zákona by znamenal nerovné zaobchádzanie s verejnými funkcionármi, a to len z dôvodu iného momentu zániku funkcie. Výbor postupuje rovnako voči všetkým verejným funkcionárom, ktorým funkcia zanikla v predošlom kalendárnom roku a porušili ustanovenia čl. 7 ods. 1 ústavného zákona (okrem prípadov vzdania sa verejnej funkcie), a to preto, aby nedochádzalo k zvyhodňovaniu/znevýhodňovaniu verejných funkcionárov.

29. Ústavný súd v súvislosti s námietkou navrhovateľa uvádza, že časové súvislosti vyvodzovania zodpovednosti za nesplnenie povinností podľa ústavného zákona nie sú (ako to výslovne uvádza aj navrhovateľ) úplne irelevantné a výbor by bezpochyby nemal s vyvodením zodpovednosti otáľať, pretože to oslabuje právnu istotu dotknutých osôb. V posudzovanej veci však výbor začal konanie uznesením z 22. júna 2021, teda necelé dva mesiace po uplynutí lehoty, v rámci ktorej mal navrhovateľ oznámenie podať, a vo veci rozhodol napadnutým uznesením v októbri 2021. Časové aspekty prípadu sťažovateľa teda nesignalizujú také porušenie princípu právnej istoty, ktoré by odôvodňovalo záver ústavného súdu o rozpore napadnutého uznesenia s ústavným zákonom.

30. Ústavný súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku navrhovateľa o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti napadnutého uznesenia z dôvodu nedostatočného vysporiadania sa výboru s jeho podstatnou námietkou. Poukazujúc na podrobné a presvedčivé odôvodnenie napadnutého uznesenia, ústavný súd bez potreby uvádzania jeho podrobných dôvodov konštatuje, že výbor interpretoval a aplikoval relevantnú judikatúru ústavného súdu vo veciach ochrany verejného záujmu a navrhovateľ dostal na svoju námietku zrozumiteľnú a ústavne akceptovateľnú odpoveď.

31. Námietky navrhovateľa proti napadnutému uzneseniu sú zjavne neodôvodnené a nezakladajú také ústavnoprávne relevantné dôvody na spochybňovanie napadnutého uznesenia, ktoré by bolo potrebné posúdiť po prijatí návrhu na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní návrh navrhovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnený.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2022

Peter Straka
predseda senátu